

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 260.818 van 26 september 2024
in de zaak A. 235.900/VII-41.409**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bertrand Vrijens
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Kortrijksesteenweg 641
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de
 Staatssecretaris voor Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
 kantoor houdend te 9041 Gent (Oostakker)
 Orchideestraat 61A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 18 maart 2022, strekt tot de cassatie van arrest nr. 268.149 van 11 februari 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.895 van 12 mei 2022.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 april 2024.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Luc Denys, die *loco* advocaat Bertrand Vrijens verschijnt voor verzoeker, en advocaat Brecht Heirman, die *loco* advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker, die verklaart de Chileense nationaliteit te hebben, dient op 22 maart 2021 een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Europese Unie, als wettelijk samenwonende partner van M.L., van Belgische nationaliteit.

Op 16 september 2021 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met arrest nr. 268.149 van 11 februari 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een eerste middel, dat hij herhaalt in zijn memorie van wederantwoord, de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Hij voert aan dat hij sedert 2017 in België zijn leven deelt met de referentiepersoon en dat dit voldoende duidt op een afhankelijkheid tussen hen beiden nu zij samenwonen zoals een hecht gezin. Verzoeker meent dat met deze langdurige samenwoning en met zijn financiële afhankelijkheid van de referentiepersoon door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van zijn privé- en gezinsleven in België. Hij meent tevens dat het daadwerkelijk samenleven wel degelijk dient te worden aanzien als beschermd onder artikel 8 van het EVRM.

Beoordeling

5. Verzoeker verduidelijkt in het middel niet op welke wijze hij “de motiveringsplicht” geschonden acht. Zo verzoeker met “de motiveringsplicht” doelt op de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen’ dan wel op het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, regelen deze niet de verplichting tot motivering van de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet van toepassing zijn op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest.

Het middel is in die mate onontvankelijk.

6. Verzoeker voert voor het eerst in cassatie aan dat artikel 8 van het EVRM geschonden is omdat hij financieel afhankelijk is van de referentiepersoon en dat daarmee onvoldoende rekening is gehouden. Hij heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet aangevoerd dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn financiële afhankelijkheid van de referentiepersoon.

Het middel is in die mate onontvankelijk.

7. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 8 van het EVRM geschonden is omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met “de langdurige relatie met samenwoning” mist het middel feitelijke grondslag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers dat “[l]outer de melding dat [h]ij een wettelijke samenwoonst heeft afgesloten met de referentiepersoon en dat [h]ij [zijn] leven deelt met deze persoon, volstaat niet om een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig gezinsleven aan te tonen.”

8. Voor zover het middel ook zo begrepen kan worden dat onvoldoende rekening is gehouden met zijn privéleven mist het eveneens feitelijke grondslag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt immers op dat het geen gevestigde vreemdeling doch een eerste toegang betreft, en dat een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt dienaangaande op dat verzoeker met het enkel verwijzen naar een privéleven in België met zijn wettelijk samenwonende partner geenszins aantoont dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor zijn privéleven alsnog had moeten leiden tot een positieve verplichting en dat hij met de loutere en vage verwijzing naar een tewerkstelling en een integratie niet aantoont dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om zijn privéleven verder te zetten in het land van herkomst.

Artikel 8 van het EVRM is niet geschonden.

9. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

10. Verzoeker voert in een tweede middel, dat hij herhaalt in de memorie van wederantwoord, de schending aan van artikel 3, § 2, b), van richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 ‘betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden’ (hierna: richtlijn 2004/38), van artikel 40bis, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van

behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Hij voert tevens de manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoeker betoogt in wezen dat zijn relatie met de referentiepersoon wel degelijk kan worden beschouwd als een samenlevingsproject dat vergelijkbaar is met dat van echtgenoten. Verzoeker stelt dat er weliswaar geen verliefdheid is tussen hem en de referentiepersoon, maar dat hun “moeder-zoon” relatie wordt gekenmerkt door de standaardkenmerken die ook een huwelijk typeren, namelijk de zorgband tussen de twee, de onbaatzuchtige bezorgdheid over elkaar, de genegenheid naar elkaar toe, het wederzijds respect en vertrouwen, het feit dat ze rekening houden met elkaar bij beslissingen, de samenwerking in het huishouden, enz. Verzoeker meent voorts dat het bestreden arrest impliceert dat de vereiste “partnerrelatie” gelijk te stellen is met een liefdesrelatie. Hij merkt op dat nergens uit de voorbereidende werken van de wet van 25 april 2007 ‘tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ blijkt dat een liefdesrelatie een absolute voorwaarde zou zijn voor een duurzame relatie, een huwelijk of een wettelijke samenwoning zoals bedoeld in artikel 3, § 2, b), van richtlijn 2004/38 of artikel 40*bis*, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker wijst er voorts op dat volgens de Belgische rechtspraak en rechtsleer een huwelijk of een wettelijke samenwoning niet steeds geassocieerd dient te worden met een liefdesrelatie en dat ook een zakelijk huwelijk een geldig huwelijk is. Tevens wordt volgens verzoeker voorbijgegaan aan nieuwe relatievormen die, hoewel even betekenisvol als huwelijksrelaties, door de restrictieve interpretatie ervan worden uitgesloten van artikel 40*bis*, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker acht de door hem ingeroepen bepalingen en beginselen geschonden waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder motivering van oordeel is dat het niet kennelijk onredelijk is om zijn relatie met de referentiepersoon van de door voormeld artikel 40*bis* vereiste “partnerrelatie” uit te sluiten omdat ze niet kan worden beschouwd als een samenlevingsproject dat vergelijkbaar is met dat van echtgenoten om de enkele reden dat ze als “moeder-zoon” relatie wordt omschreven.

Beoordeling

11. Noch de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, noch de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. De aangevoerde schending van deze artikelen en beginselen is onontvankelijk.

Verzoeker voert voor het eerst in cassatie een schending aan van artikel 3, § 2, b), van richtlijn 2004/38. Een grief kan niet voor het eerst in cassatie aangevoerd worden.

Het tweede middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

12. Artikel 40*bis*, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...]

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren

van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;
d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;
e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.
f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.
3° [...]
4° [...]
5° [...]
[...].”.

13. Uit de relevante wetgeving en de voorbereidende werkzaamheden blijkt dat voor een toelating tot verblijf op grond van een wettelijk geregistreerd partnerschap met toepassing van artikel 40bis van de vreemdelingenwet het bewijs van een “naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie” moet worden geleverd en dat het duurzaam en stabiel karakter wordt aangetoond indien de partners hetzij één jaar samenwoont voorafgaand aan de aanvraag bewijzen, hetzij bewijzen elkaar twee jaar te kennen, voorafgaand aan de aanvraag en met een aantal specifiek te bewijzen elementen, hetzij een gemeenschappelijk kind hebben. Verder moeten de partners een minimumleeftijd van, naargelang het geval, 21 of 18 jaar hebben, moeten zij ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zijn de personen bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het oud burgerlijk wetboek uitgesloten en mag ten aanzien van geen van beiden een definitieve beslissing zijn genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het oud burgerlijk wetboek. Wat de aard van de (partner-)relatie betreft, blijkt enkel dat het, naast de concreet opgesomde voorwaarden, om een relatie van samenwonen en een één-op-één-relatie moet gaan en niet om het louter aanbieden van onderdak. Het moet dus gaan om een werkelijk samenlevingsproject als koppel en in geen geval om een schijnrelatie met het oog op het verwerven van een verblijfsrecht in België.

14. In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker en de referentiepersoon elkaar zien als moeder en zoon. Het recht op

verblijf wordt in de aanvankelijk bestreden beslissing geweigerd omdat het niet gaat om een partnerrelatie overeenkomstig de bepalingen van artikel 40*bis*, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet.

In het bestreden arrest oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de verwerende partij nergens vereist dat de partnerrelatie een liefdesrelatie moet zijn, doch enkel dat het om een duurzame en stabiele partnerrelatie gaat. Door voorts te onderschrijven dat in dat verband moet aangetoond worden dat het bij een wettelijke samenwoning gaat om een werkelijke samenlevingsproject dat vergelijkbaar is met dat van echtgenoten voegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen voorwaarde toe aan artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, maar geeft hij enkel een wettelijke invulling aan het begrip “partnerrelatie” uit voornoemde bepaling.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het licht van het voorgaande geen onwettige invulling gegeven aan het begrip partnerrelatie zoals voorzien in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet is niet geschonden.

15. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 22 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op zesentwintig september tweeduizend vierentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel ,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams